

TÌM VỀ NƠI DỰ ÊM

Vào một sáng dịu êm, trời trong - mây tạnh. Cái dịu êm làm cho đất trời mát mẻ, cây - cỏ - hoa - lá xinh tươi. Cái dịu êm cũng làm cho lòng người nhẹ nhàng thanh thản, phủi rũ âu lo những tháng ngày khôn khó. Sự bận cùng - khôn khó cũng là một nỗi khổ, đau khổ như những cơn sóng dữ, luôn luôn vây bủa, chực chờ phủ trùm, úp chụp lên nếp sống dân sinh bất cứ lúc nào.

Rời công trại cải tạo trong cái dịu êm của đất trời, nơi mà Sơn cứ ngỡ rằng sẽ chôn vùi cả thời tuổi trẻ trong bốn bức tường lao tù đen tối. Sơn nén lại yêu thương, không vội vã về thăm lại mái nhà xưa mục rã – nghèo nàn cũ kỹ, nằm ọp ẹp im lìm dưới rặng tre già xơ xác, rủ bóng bên dòng sông trơ cát than thở những ngày hè nắng lửa, cuộn cuộn rên xiết ai oán trong mùa lũ dâng tràn. Và về thăm lại

người mẹ già mỗi mòn tựa cửa ngóng trông đứa con khờ dại. Người mẹ với tấm lưng còng vắt vả sớm hôm, tất bật lo toan, bươn chải một nắng - hai sương, bán mặt cho đất - bán lưng cho trời, để cho Sơn nên vóc - nên hình, vai dài - lưng rộng. Sơn phải giành giật thời gian tự do ít ỏi chợt có để nhận diện sự thật cuộc đời, những sự thật đáng lòng, mà theo giáo lý Phật Đà là không thật có, là hiện tượng của Thức.

Sơn thân thờ lê từng bước chân mệt mỏi, buông mình lên chiếc ghế đá lạnh ngắt, thả mắt lơ đãng khắp công viên. Sơn nhìn thấy nhiều nhóm thanh - thiếu niên, xen lẫn nam - nữ, rồi công - nhân nghề, tùm tùm vui chơi vô bổ. Dưới cặp mắt một thời giang hồ, Sơn nhận thấy, trong những nhóm thanh - thiếu niên này còn có quá nhiều băng nhóm bất hảo. Những thảm trạng bất công - không tự do, đã làm cho tuổi trẻ bức bối - nổi giận. Tuổi trẻ đi tìm tự do trong bế tắc, dẫn đến nổi loạn - phạm pháp, gây bất an hằng ngày cho toàn xã hội. Đạo đức đang suy đồi - thoái hóa trầm trọng, làm âu lo những nhà giáo dục có lương tri.

Dưới những tán lá xum xuê râm mát, nhiều nhóm chợ người nghèo khó, chờ mua - bán sức lao động, đổi mồ hôi - nước mắt để có được những đồng tiền ít ỏi, giải quyết phần nào muôn vàn bề tất trong đời sống dân sinh. Nhiều nhóm hành khất cùng khổ, đang lây lất qua ngày bằng những gói cơm khô hay những chiếc bánh mì nguội ngắt. Đất nước còn có quá nhiều hoàn cảnh bất công đáng thương tâm, hiện tượng nghèo nàn vất vưởng đây đó, cho thấy tình hình kinh tế thâm thụt - mất cân bằng, tri thức tụt hậu, giấc mơ cá chép hóa long chỉ còn trong ảo tưởng.

Nhiều cặp lòe loẹt đủ sắc đủ màu, nhờn nhờn - nghên ngang dạo qua công viên, khoe mẽ giai cấp thượng lưu, tai nơ - mắt điếc, lãnh cảm trước sự khốn khổ - đau thương đồng loại, những kẻ đã bị công lý bóp méo, trượt đoạt phạm giá - nhân quyền, thấp cổ - bé miệng, khổ rách - áo ôm. Họ đâu có nghĩ rằng, những giàu sang - quyền lực, lên xe - xuống ngựa, được vợ vét - xây dựng bất công trên xương máu - mồ hôi - nước mắt của lương dân.

Sơn cũng có một thời tuổi thơ ấm êm trong vòng tay đong đầy yêu thương áp ủ - chở che của ba - mẹ. Rồi tháng ngày trôi qua, không kèm lòng trước sức quyến rũ đầy sắc màu giả tạo. Sơn nhần tâm, mặc cho những dòng nước mắt mẹ rơi lã chã, đành lòng rời xa vòng tay áp ủ mẹ hiền dấu yêu. Không còn nghe lời mẹ dạy, Sơn buông thả tuổi hoa niên trong nóng bỏng rục rữa hơn thua, nghiện ngập - bài bạc - trộm cắp, để rồi một ngày nhân quả báo ứng, đã đẩy Sơn vào vòng lao lý tối tăm, dầu ngập tràn hối hận ăn năn, thì cũng đã lỡ sa chân lạc bước. Những đêm dài giữa bốn bức tường bức bối, Sơn suy ngẫm, nhớ nhiều về người mẹ dấu yêu, người mẹ chưa hề than thở, lúc nào cũng hy sinh, dành trọn cho mình những gian nan lao nhọc, nhường cho đứa con bé bỏng thơ dại, để có được những giấc ngủ hạnh phúc ấm êm. Rồi Sơn nhớ về một thời tự do, cứ ngỡ rằng mãi mãi tung cánh phiêu bồng. Kết cục cũng chỉ là ảo tưởng - mơ hồ, một giấc mơ khó bao giờ hiện thực.

Sơn ngược mặt nhìn xa - qua phía bên kia đường, thấp thoáng những tà áo lam lũ lướt qua cổng tam

quan chùa. Từng bước đi thanh thản hồn nhiên - vui cười tự tại, mọi phiền muộn âu lo trần ai như bỏ lại sau lưng – bên ngoài cổng chùa. Như sức hút thần kì, một tiếng gọi từ tâm linh sâu thẳm. Sơn vội vã qua đường, ngại ngừng tựa cổng tam quan, Sơn nghiêm trang sâu lắng nhìn vào chánh điện, từ nơi yên ắng thanh tịnh, từng lời kinh cầu, trẻ thơ có – lớn tuổi có, nam có – nữ có, như một bản hòa âm dịu êm - đan xen vào nhau vang vang bất tận. Như nụ hoa vừa chớm nở, khẽ khàng mở cánh, hứng từng giọt cam lồ ngọt ngào tưới tắm, làm thấm đẫm mát rượi cả lòng hoa. Ngõ lòng Sơn như được mở toang – vươn lên bay bổng, bát ngát mênh mang. Bất chợt tiếng còi vút lên, xé tan không gian yên tĩnh, đánh thức cơn mê, quay về cõi thực. Như cánh chim sổ lồng, tự do bát ngát, từng cánh tay nối nhau vòng tròn thân ái. Từng tiếng hát, những trò chơi Phật hóa, những giọng cười giòn tan rộn rã, từng tràng pháo tay nô vang, như cuốn hút Sơn vào thế giới hồn nhiên lạc quan yêu đời bất tận.

Ồ ! giữa thế giới náo loạn, xô bồ lộn xộn, tranh nhau cơm áo – gạo tiền - quyền lực hơn thua, còn

có nơi chốn thanh nghiêm, còn có màu áo lam
hiền hòa, tự tại vươn lên giữa dòng đời nhốn náo,
một tổ chức an ổn - yên bình trật tự giữa một xã
hội đầy đầy cạm bẫy bất an. Bất chợt từ sâu lắng
ngủ yên, tiếng nói từ tim thức vọng về - đánh thức
 lương tri. Sơn phải trở về, trở về với thực tại vốn
có, hãy thấp lại niềm tin, một niềm tin mà từ lâu
mất hướng - mãi mê lêu lững xa chơi quên cả
đường về. Đây mới là nơi về dịu êm đích thực,
nơi phải trở về nương tựa thực tập tu học, gội rửa
uốn nắn lại thân tâm, một nhục thân mà từ lâu lấm
lem bụi trần ai uế trược, một tâm hồn nhuốm mùi
tục lụy - mù mẫm trong những cuộc rong chơi
trác táng mê man ...

Phan Văn Huy Tâm